

Arrest

nr. 101 635 van 25 april 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren respectievelijk van Nederlandse en van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 oktober 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 22 oktober 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2012 en 26 november 2012 met refertenummers X en X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien de synthesesememories.

Gelet op de beschikkingen van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE BOEL, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 maart 2011 diende eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 2 september 2011 nam de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Hoogstraten een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker diezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Op 12 september 2011 bracht verzoeker bewijzen aan ter ondersteuning van zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

1.4. Op 27 september 2011 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeker in het bezit te stellen van een E-kaart. Op niet nader bepaalde datum wordt tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Via een schrijven van 9 maart 2012 gericht aan de burgemeester van de bevoegde gemeente nodigt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoeker uit om zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 12 maart 2012. Verzoeker maakt een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een OCMW-attest over.

1.6. Via een schrijven van 3 augustus 2012 gericht aan de burgemeester van de bevoegde gemeente nodigt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verzoeker opnieuw uit om zijn inkomensituatie toe te lichten. Verzoeker maakt een huurovereenkomst, een arbeidsovereenkomst, loonfiches en een OCMW-attest over.

1.7. Op 18 oktober 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris t.a.v. verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 22 oktober 2012.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: D.T.A., Nationaliteit : Nederland, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewees het verblijfsrecht na een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 28.03.2011. Ter staving van zijn aanvraag legde hij toen een Nederlandse arbeidscontract voor, enkele loonfiches en een bewijs van ziekteverzekering. Uit de meest recent voorgelegde loonstroken van juli en augustus 2011 bleek dat betrokkene's inkomen 1601,36 €/maand bedroeg. Op basis van die bewijsdocumenten en gegevens werd beslist dat betrokkene voldoende had bewezen aan de voorwaarden te voldoen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 50, §2, 4° van het KB van 8.10.1981.

Heden moet worden vastgesteld dat betrokkene's situatie is gewijzigd.

Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. In toepassing van deze controlefunctie werd betrokkene op 9.03.2012 vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Daarop legde betrokkene op 22.03.2012 een oude arbeidsovereenkomst, een attest van het ocmw en loonstroken voor van de maanden januari en februari 2012. Daarop werd betrokkene nog eens verzocht de concrete situatie verder toe te lichten, immers de oude arbeidsovereenkomst was verstreken en het inkomen was gedaald. Betrokkene werd expliciet verzocht, in geval van bijkomende inkomsten van andere oorsprong, deze eveneens voor te leggen alsook de concrete omstandigheden toe te lichten waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene toch nog voldoende in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden zou kunnen voorzien. Daarop werd op 17 en 20 september 2012 een nieuw attest van het ocmw voorgelegd, alsook de loonfiches van mei, juni en juli 2012, opnieuw het oude arbeidscontract en het huurcontract

Aan de hand van de voorgelegde documenten moet worden vastgesteld dat vermoedelijk het contract van betrokkene in Nederland is verlengd, betrokkene teruggevallen is op een inkomen van 1204 € per maand (met uitzondering van de maand mei waarin het vakantiegeld wordt uitbetaald) en dat betrokkene een huurprijs moet betalen twv840 € per maand. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2°

van de wet van 15.12.1980 dient men als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Met een dergelijk karig bedrag en gezien de gezinslast van betrokkene (nl. een echtgenote en volwassen zoon ten laste) is niet afdoende aangetoond dat betrokkene aan die voorwaarde voldoet. De attesten van het ocmw waaruit blijkt dat betrokkene zich tot op heden niet heeft moeten wenden tot het ocmw, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het feit dat betrokkene in staat moet zijn aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, veronderstelt enig toekomstperspectief. Met 1200 €/maand voor drie volwassenen en een huurkost van 840 € kan bezwaarlijk gesteld worden dat mag verwacht worden dat betrokkene zich in de toekomst ook uit de slag zal trekken.

Bij de beoordeling van dit dossier werd wel degelijk rekening gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene zoals om schreven in art. 40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.8. Eveneens op 18 oktober 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris t.a.v. verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 22 oktober 2012.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A.S.N., Nationaliteit Pakistan, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht overeenkomstig art. '40bis, §2, 1 ° als echtgenote van een burger van de Unie.

Heden werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van die burger van de Unie, de heer D.T.A. omdat hij niet langer aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Vandaar dat overeenkomstig art. 42quater, §1, 1° van de wet ook het verblijfsrecht van betrokkene dient beëindigd te worden.

Naar aanleiding van de mogelijkheid die betrokkenes echtgenoot kreeg om zijn concrete situatie toe te lichten, werd ook de mogelijkheid geboden om inzake de gezinsleden overeenkomstig art. 42 quater, §1, 3de lid humanitaire elementen aan te tonen/aan te halen. Er werd niets voorgelegd wat kan wijzen op eventuele humanitaire bezwaren die deze beslissing zouden kunnen verhinderen (...)"

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Verzoekster en verzoeker, die echtgenoten zijn, hebben ieder bij afzonderlijk verzoekschrift (respectievelijk rolnr. 114 612 en 114 923) de vernietiging gevraagd van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 oktober 2012 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten die hen aanbelangt. Daar de beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoekster steunt op de beslissing die genomen werd ten aanzien van verzoeker, is het in het belang van een goede rechtsbedeling, aangewezen beide beroepen samen te behandelen en te berechten (cf. RvS 6 februari 2002, nr. 103.252; RvS 23 juni 2008, nr. 184.460).

2.2. In haar nota's met opmerkingen werpt verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid van beide beroepen op. Zij expliciteert deze als volgt:

- in het dossier van verzoeker:

"(...) In hoofddorde heeft verwerende partij de eer te exceptie van onontvankelijkheid in te roepen, op grond van het feit dat in het middel een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop, volgens verzoekster, deze rechtsregel wordt geschonden, ontbreekt.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel

door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Bij het ontbreken van een dergelijke omschrijving van de rechtsregel, is het middel onontvankelijk." (RvV, 29 november 2007, nr. 14.261)

Een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet onontvankelijk. (RvV, 30 augustus 2007, nr. 10.815) (...)"

- in het dossier van verzoekster:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het middel onmogelijk kan leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvV nr. 72.536 van 23 december 2011)."

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen wat de eerste bestreden beslissing betreft opwerpen dat zij "onjuist gemotiveerd" is en dat de motivering "op onjuist geïnterpreteerde gegevens berust", en, wat betreft de tweede bestreden beslissing, dat zij "gebaseerd is op een onjuiste en dus gebrekkige motivering". De Raad neemt aan dat verzoekende partijen met hun inhoudelijke kritiek op de motivering van de bestreden beslissingen, die duidelijk wordt toegelicht, beogen te verwijzen naar de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zodat zij wel degelijk een onontvankelijk middel aanvoeren.

Verwerende partij kan derhalve niet gevolgd worden in haar betoog. Zij werd ook niet geschaad in haar rechten van verdediging aangezien zij zich in ondergeschikte orde ruim verdedigt op de kritiek die geuit wordt t.a.v. de eerste bestreden beslissing, die de hoofdbeslissing is. De opgeworpen excepties zijn derhalve ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de onontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3.1. In wat telkens kan worden beschouwd als een enig middel neemt de Raad, gelet op onderstaand betoog, aan dat verzoekende partijen de schending van de materiële motiveringsplicht beogen op te werpen.

Verzoeker betoogt hierbij als volgt in zijn syntheseseminarie:

"(...) De bestreden beslissing is onjuist gemotiveerd, nu zal blijken dat de ingeroepen motivering op onjuist geïnterpreteerde gegevens berust :

Uit de voorgelegde documenten blijkt ten eerste dat de 'oude' arbeidsovereenkomst inderdaad is verlengd, en zulks in overeenstemming met artikel 2 in fine van die overeenkomst waarin uitdrukkelijk is bepaald : "Na de termijn van de eerste twaalf maanden zal de (sic) contract met een onbepaalde tijd worden verlengd. "

Die verlenging heeft echter in het geheel geen 'terugval ' in het inkomen voor gevolg gehad. Het is verzoeker een raadsel hoe men tot die bevinding zou kunnen zijn gekomen, nu uit de vergelijking van de loonstroken voor enerzijds januari en februari 2012, en anderzijds mei, juni en juli 2012 blijkt dat er voor elk van die maanden een nettobedrag is uitgekeerd van 1204 €, behalve voor de maand mei waarin ook het vakantiegeld t.b.v.. 1325 € was meegerekend....

Verzoeker voegt bij dit verzoekschrift en ter vergelijking de loonbrieven voor het jaar 2012 (januari tot en met september), en loonbriefjes voor 2011 voor zover nog in zijn bezit, d.w.z. voor de maanden maart tot en met juni 2011 en september tot en met november 2011 alsook het jaaroverzicht voor 2011 waaruit blijkt dat hij toen volstrekt overeenkomstige inkomsten genoot, nl. een nettoloon van ongeveer 1200 € per maand.

Op de vraag om de concrete situatie toe te lichten heeft verzoeker inderdaad ook zijn huurcontract voorgebracht, en wel om aan te duiden dat de waarde van de te betalen huur moest worden bij geteld bij zijn inkomsten en dus niet afgetrokken ! Inderdaad wordt de huur in kwestie door zijn werkgever betaald, naast het loon.

Dat zulks ook effectief het geval is blijkt uit de hierbij gevoegde documenten, nl. het attest van de werkgever ter zake, uit de lijst van overschrijvingen door de werkgever op de rekening van de verhuurder, en de e-mailcorrespondentie tussen de werkgever en de verhuurder. Dat die bedragen niet van het loon worden afgehouden door de werkgever blijkt uit de eveneens bij gevoegde overschrijvingsbewijzen van dat loon.

Er is dan ook geen sprake van dat de arbeidsovereenkomst zou zijn beëindigd, noch dat er een vermindering van het inkomen is, noch dat het inkomen uit loon zou moeten worden verminderd met de uitgaven voor huur, nu integendeel blijkt dat de uitgaven voor huur niet ten laste vallen van verzoeker.

Deze gegevens waren bekend toen de beslissing werd genomen, minstens hadden kunnen zijn bekend indien de door verzoeker verstrekte gegevens correct zouden zijn geïnterpreteerd.

Het bevel het grondgebied verlaten voor iemand die hier zonder problemen woont, geen schulden heeft, en wiens huur wordt betaald, en die bovendien heeft gehandeld in volstreekte overeenstemming met de wetten ter zake en in de overtuiging verkeert dat zijn toestand geheel correct is, is in de gegeven omstandigheden een maatregel die niet in verhouding is met de daardoor veroorzaakte buitenmatige last.

Antwoord op de nota met opmerkingen, neergelegd voor de Belgische Staat :

1. M.b.t. de ontvankelijkheid

De verwijzing naar de onjuist en dus gebrekkige motivering is uiteraard een verwijzing naar de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, volgens welke de eenzijdige rechtshandeling uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd (art. 2), en de opgelegde motivering die juridisch en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (art. 3), en bovendien afdoende moet zijn (art. 3).

De wet in kwestie is trouwens slechts een explicitering van een reeds voordien bestaand algemeen aanvaard principe.

2. In ondergeschikte orde, m.b.t. de feitelijke kritiek

Wat de loongegevens betreft wijst verzoeker er terecht op dat er geen enkel verschil is tussen zijn inkomsten voor en na de toekenning van de verblijfsvergunning, en dat hij in de beide gevallen een bruto inkomen had van ongeveer 1.600 €, en een netto inkomen van ongeveer 1.200 €.

Er is desbetreffend dan ook geen enkele wijziging ingetreden in zijn inkomenssituatie sedert de toekenning van de verblijfsvergunning.

Concluant heeft tevens aangetoond, en de Belgische Staat betwist niet dat hij deze gegevens bij de aanvraag heeft verstrekt, dat de huur 840 € per maand bedraagt, maar dat die huur, in plaats van een kost voor hem te zijn, juist een vermeerdering van zijn loon uitmaakt, vermits die kost gedragen wordt door de werkgever.

Hij had die gegevens wel degelijk, samen met het voorleggen van de huurovereenkomst, verstrekt, doch er werd geen rekening gehouden met de mondelinge toelichting in kwestie, die thans schriftelijk wordt bevestigd.

Het bestuur heeft dan ook, op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen, ten onrechte rekening gehouden met deze huurkost als een vermindering, in plaats van als een vermeerdering van het inkomen van verzoeker, en op grond van die foutieve inschatting, een foutieve beslissing genomen. (...)"

Verzoekster betoogt in haar synthesememorie als volgt:

"(...) Het verblijfsrecht van verzoekster is afhankelijk van het verblijfsrecht van haar echtgenoot, [D. T.], dat om een onterechte reden is ingetrokken, zoals blijkt uit het bij gevoegde verzoekschrift ter zake.

Nu het bevel om het grondgebied te verlaten betrekking heeft op een familielid van een burger van de Unie, wiens verblijfsrecht ten onrechte is ingetrokken, is het uiteraard passend het herstel van die vergissing af te wachten vooraleer uitvoering te geven aan zulk bevel, en het bevel dan ook in afwachting van de beslissing ter zake te schorsen.

Het bevel het grondgebied verlaten voor iemand die hier zonder problemen woont, geen schulden heeft, en wiens huur wordt betaald, en die bovendien heeft gehandeld in volstreekte overeenstemming met de wetten ter zake en in de overtuiging verkeerde dat haar toestand geheel correct is, is in de gegeven omstandigheden een maatregel die niet in verhouding is met de daardoor veroorzaakte buitenmatige last.

Bovendien heeft betrokkene haar gehele gezin hier en heeft zij geen belangen in Pakistan, zodat het om humanitaire redenen onoorbaar zou zijn haar daarheen te sturen, temeer nu haar recht op verblijf in België eerlang zal worden bevestigd.

De verwijzing naar de onjuiste en dus gebrekkige motivering is uiteraard een verwijzing naar de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, volgens welke de eenzijdige rechtshandeling uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd (art. 2), en de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (art. 3), en bovendien afdoende moet zijn (art. 3).

De wet in kwestie is trouwens slechts een explicitering van een reeds voordien bestaand algemeen aanvaard principe.

Door de Belgische Staat wordt aangevoerd dat het middel in kwestie onmogelijk zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing, hoewel het tegenovergestelde het geval is.

Er is immers m.b.t. de aanvraag van haar echtgenoot eveneens een betwisting aanhangig gemaakt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, omdat ten onrechte een einde is gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de echtgenoot van verzoekster. Nu de beslissing m.b.t. de echtgenoot ten onrechte werd genomen, is ook het afgeleid recht dat verzoekster als echtgenote geniet ten onrechte ingetrokken. Haar situatie is volstrekt afhankelijk van die van haar echtgenoot, zodat de motivering voor de beslissing m.b.t. verzoekster wel degelijk onjuist is, en dus in strijd met het principe van de motiveringsplicht.

Verzoekster heeft de Pakistaanse nationaliteit, en loopt dan ook wel degelijk het risico naar Pakistan te worden teruggezonden.

De opmerkingen die zij desbetreffend heeft gemaakt zijn eveneens terecht, en maken een humanitaire grond uit. (...)"

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding."

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald welke documenten de burger van de Unie, die een verblijfsrecht op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° erkend wil zien, dient over te leggen:

“a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en
b) een ziektekostenverzekering;”

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 maart 2012, in antwoord op het in punt 1.5. bedoelde schrijven van de verwerende partij van 9 maart 2012, via de bevoegde gemeente volgende documenten voorlegde aan verwerende partij:

- een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, met aanvang op 1 maart 2011 en voor een periode van 12 maanden; artikel 2, in fine van dit contract stelt: “Na de termijn van de eerste 12 maanden zal de contract met een onbepaalde tijd worden verlengd.”;
- loonfiches van de maanden januari en februari 2012 waaruit blijkt dat verzoeker een netto-inkomen heeft van respectievelijk 1.204,49 euro en 1.204,32 euro;
- een OCMW-attest, gedateerd op 22 maart 2012, waaruit blijkt dat verzoeker geen steunt ontvangt van het OCMW van Hoogstraten.

3.5. Bij het in punt 1.6. bedoelde schrijven van 3 augustus 2012 stelt verwerende partij vast: “Bij de voorgelegde documenten valt uiteraard op dat er een verstreken contract werd voorgelegd en dat het gemiddelde bedrag dat betrokkene per maand blijkt te zijn gedaald.” Verzoeker wordt verzocht een nieuwe arbeidsovereenkomst, drie recente loonfiches en eventuele bewijzen van andere inkomsten voor te leggen. Dit schrijven vermeldt tevens: “Voor zover er andere omstandigheden zouden kunnen zijn waardoor betrokkene toch, met het verminderde inkomen, in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezinsleden zou kunnen voldoen, kunnen deze uiteraard ook worden voorgelegd. (...) Concreet denk ik daarbij bijvoorbeeld aan de huurprijs die betrokkene moet betalen, indien hij zou kunnen aantonen dat deze bijzonder laag is, kan daar rekening mee gehouden worden bij de beoordeling van het dossier.”

3.6. Verzoeker maakte blijkens het administratief dossier in antwoord op dit schrijven volgende documenten over via de bevoegde gemeente:

- opnieuw de in punt 3.4. vermelde arbeidsovereenkomst;
- loonfiches van de maanden mei t.e.m. juli 2012 waaruit blijkt dat verzoeker een netto-inkomen heeft van 1.204,32 euro; in mei 2012 ontving verzoeker bovendien vakantiegeld waardoor zijn inkomen die maand steeg tot 1.950,91 euro;
- een OCMW-attest, gedateerd op 10 september 2012, waaruit blijkt dat verzoeker geen steun ontvangt van het OCMW van Hoogstraten;
- een huurovereenkomst voor de duur van één jaar vanaf 1 april 2011 met mogelijkheid tot stilzwijgende verlenging, waarbij de huurprijs 840 euro per maand bedraagt.

3.7. Kernvaststellingen in de eerste bestreden beslissing zijn:

- verzoeker verdiende blijkens de meest recente loonstroken voor de maanden juli en augustus 2011 op grond van een Nederlands arbeidscontract 1601,36 euro per maand, op grond waarvan hem een E-kaart verstrekt werd;
- verzoekers contract in Nederland werd in 2012 vermoedelijk verlengd, maar zijn inkomen is teruggevallen op 1204 euro per maand, waarbij verzoeker een maandelijkse huurprijs betaalt van 840 euro.

3.8. Kernpunt van verzoekers betoog is dat er geen sprake is van een “*terugval*” in zijn inkomenssituatie. Verzoeker preciseert dat hij zowel in de maanden januari en februari 2012, als in de maanden mei t.e.m. juli 2012 hetzelfde nettobedrag van 1204 euro genoot, abstractie gemaakt van het vakantiegeld dat hij in mei 2012 ontving. Verzoeker stelt tevens dat de door hem neergelegde huurovereenkomst erop wijst dat de huurprijs van 840 euro per maand geen kost voor hem vormt, maar integendeel net een verhoging van zijn loon uitmaakt nu deze betaald wordt door zijn werkgever.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen de loonfiches (salarisspecificaties) van de maand maart 2011 en de periode mei-augustus 2011 overmaakte aan verwerende partij. Verwerende partij kende verzoeker destijds, in september 2011, een verblijfsrecht toe op basis van de laatste twee voorgelegde loonfiches, waaruit bleek dat verzoeker in de maanden juli en augustus 2011 een netto-inkomen genoot van 1.601,36 euro zoals ook de bestreden beslissing vaststelt. De bestreden beslissing besluit derhalve terecht dat verzoekers inkomen teruggevallen is op een inkomen van 1204 euro per maand, aangezien hij vroeger, in juli en augustus 2011, netto 1601,36 euro per maand verdiende, wat destijds de reden was waarom hij een E-kaart ontving. Nu dit netto-inkomen van 1.601,36 euro de basis vormde voor de toekenning van zijn verblijfsrecht kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat er geen sprake is van een “*terugval*” in zijn inkomenssituatie.

3.10. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt voorts dat verwerende partij de huurprijs van 840 euro beschouwt als een kost voor verzoeker. Verzoeker betoogt dat de huur evenwel betaald wordt door de werkgever en voegt aan zijn verzoekschrift stukken toe ter ondersteuning van deze stelling. Verzoeker houdt voor dat “*deze gegevens [...] bekend [waren] toen de beslissing werd genomen, minstens hadden kunnen zijn bekend indien de door verzoeker verstrekte gegevens correct zouden zijn geïnterpreteerd.*” De Raad stelt echter vast dat de bij het verzoekschrift toegevoegde stukken aangaande de huurovereenkomst geen deel uitmaken van het administratief dossier, dat louter de voorgelegde huurovereenkomst bevat zonder enige toelichting. De Raad ziet niet in hoe verwerende partij de huurovereenkomst had dienen te interpreteren als zijnde betaald door de werkgever, minstens laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze verwerende partij dit eruit had kunnen afleiden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, was deze informatie met betrekking tot de huurovereenkomst die verzoeker aan zijn verzoekschrift hecht, niet aan het bestuur meegedeeld en kon het er bij gevolg geen rekening mee houden. Verzoekers blote bewering dat “*geen rekening werd gehouden met de mondelinge toelichting in kwestie*” kan de eerste bestreden beslissing evenmin aan het wankelen brengen.

3.11. Uit verzoekers betoog blijkt ten slotte nog dat hij het bevel om het grondgebied te verlaten een maatregel acht die niet in verhouding is met de daardoor veroorzaakte buitenmatige last, maar dit betoog wordt gekenmerkt door een eigen inschatting van de situatie en de overtuiging dat hij correct heeft gehandeld, die het bevel om het grondgebied te verlaten niet aan het wankelen brengen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, niet aangetoond. Het enig middel door verzoeker aangehaald is ongegrond.

3.12. Verzoekster, van Pakistaanse nationaliteit, heeft als familielid van een burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald als echtgenote van een Nederlandse onderdaan die vermag in België te verblijven middels een E-kaart.

3.13. Artikel 42quater, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is wanneer op basis van artikel 42bis, § 1 een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij hebben begeleid of vervoegd.

3.14. Verzoekster wijst er in haar synthesesamenvatting uitdrukkelijk op dat haar situatie volstrekt afhankelijk is van de situatie van haar echtgenoot en dat aangezien het verblijfsrecht van haar echtgenoot ten onrechte werd ingetrokken, ook haar afgeleid recht ten onrechte werd ingetrokken. Uit hetgeen voorafgaat blijkt echter dat geen schending van de materiële motiveringsplicht werd aangetoond voor wat betreft de eerste bestreden beslissing die aldus overeind blijft. Aldus blijft ook de tweede bestreden beslissing die hiernaar verwijst overeind en wordt ook geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3.15. Verzoeksters bloot betoog inzake een risico dat ze loopt wanneer ze naar Pakistan wordt teruggezonden kan het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de tweede bestreden beslissing niet onderuit halen. Verwerende partij kan bovendien gevolgd worden in haar verweer dat verzoekster niet duidelijk maakt hoe zij als echtgenote van een Nederlander *“persé naar Pakistan zou moeten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten”*. Evenmin kan zij met haar betoog *“Bovendien heeft betrokkene haar gehele gezin hier en heeft zij geen belangen in Pakistan, zodat het om humanitaire redenen onoorbaar zou zijn haar daarheen te sturen, temeer nu haar recht op verblijf in België eerlang zal worden bevestigd,”* en *“de opmerkingen die zij desbetreffende heeft gemaakt zijn eveneens terecht, en maken een humanitaire grond uit”*, de vaststelling in de tweede bestreden beslissing onderuit halen dat zij geen humanitaire elementen heeft aangehaald.

3.16. Uit verzoeksters betoog blijkt ten slotte dat ze het bevel om het grondgebied te verlaten een maatregel acht die niet in verhouding is met de daardoor veroorzaakte buitenmatige last, maar dit betoog wordt gekenmerkt door een eigen inschatting van de situatie en de overtuiging dat zij correct heeft gehandeld, die het bevel om het grondgebied te verlaten niet aan het wankelen brengen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt, voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, niet aangetoond. Het enig middel door verzoekster aangehaald is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 114 923 en 114 612 worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA